

gen om en Overveelse af, hvorvidt der ved Roeskilde—Kallundborgbanen burde tages militære Hensyn, har været forsvømt fra Krigsministeriets Side. Jeg kan kun sige, at det har været Gjenstand for Opmærksomhed, og dette Forlagende har altid været fremfat. For Diebliffet er der indledet Underhandlinger med det sjællandske Jernbaneselskab, saavel angaaende enkelte Punkter vedrørende denne Bane som ogsaa angaaende Spørgsmaalet om, hvorvidt Selskabet skulde ville overtage de 1000 Rd., som frentidig ville behøves til den aarlige Vedligeholdelse. Derksom jeg ligesom ved § 22 altsaa maatte rekapitulere min Opfattelse med Hensyn til de til § 25 stillede Vndringsforslag, skal jeg gjøre det ganske kort. Vndringsforslagene ere Nr. 94 til Nr. 104. Vndringsforslaget under Nr. 94, stillet af et Mindretal, maa jeg anbefale til Forkastelse; ligeledes Nr. 95, Nr. 96 og Nr. 97. Jeg anmoder det høie Thing om med Hensyn til disse Forslag at ville stemme med Udvalgets Flertal, altsaa mod Forslagene; med Hensyn til Rideevipagerne da findes der ikke her noget Forslag fra det Mindretal, der har bebudet at ville stemme for Halvdelen af Beløbet til Rideevipager. Jeg forventer, at dette Forslag kommer frem, jeg vil saa kunne slutte mig til det, og under denne Forsættning vil jeg ikke modsætte mig Vedtagelsen af Udvalgets Forslag under Nr. 98. Vndringsforslagene Nr. 99 og Nr. 100 vedrøre Orgelskiftet, og jeg maa her tillade mig at anbefale det høie Thing at følge Mindretallet, hvorved Beløbet til Orgelskifts ned sættes med 25,000 Rd. Vndringsforslagene under Nr. 101, Nr. 102 og Nr. 103, stillede af Udvalget, vil jeg fuldstændig kunne tiltræde. Med Hensyn til Vndringsforslaget under Nr. 104 beklager jeg at maatte udtale, at uagtet det er hele Udvalget, der har stillet det, maa jeg dog opfordre det høie Thing til at stemme mod det.

Winther: Der er fremkommet forskjellige Udtalelser mod de Mindretalsforslag, jeg har til ladt mig at stille, og jeg finder mig foranlediget til at gjøre nogle Bemærkninger i den Anledning. Den ærede Ordførers Hovedindvending imod mine Forslag var jo i Særdeleshed, at de ikke skulde være betimelige; men fra dette Standpunkt af var det naturligt, at han efter den Stilling, som i det Hele finder Sted, indskrænkede sig væsentlig til denne Bemærkning, idet det jo ikke for ham havde nogen stor praktisk Betydning at gaa ind paa Enkeltheberne i de forskjellige Forslag. Derksom jeg havde den Tro, at Hærløvens Revision blev gennemført iaar, vilde jeg selv indrømme, at det kunde være et Spørgsmaal, om jeg burde have stillet Forslagene, men jeg har aldeles ikke nogen Tillid til, at Hærløvens Revision bliver fuldendt iaar. Dette er Noget, som ligger ganske skult for os Alle, og da jeg ikke er Medlem af det Udvalg, som behandler denne Sag, kan jeg personlig

aldeles ingen Mening have derom. Det er altsaa en Selsølgelse, at jeg anser det for at være forsigtigt fra mit Standpunkt at gjøre Forslagene her, hvor jeg veed, at Thinget kunde vedtage dem, hvis det vilde. Det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Anfær) sagde, at, naar jeg skulde ret faae gennemført det, som jeg ansaa for det vigtige, vilde det omtrent være dette, at der ingen Lov skulde gives om Hærens Ordning. Dette var nu at gaa en Del videre, end jeg fandt Anledning til, thi jeg udtalte kun, at det vilde være magtpaaliggende ved Hærløvens Revision at sørge for, at det ikke skulde blive saa vanskeligt for Fremtiden, som det var efter den bestaaende Hærlø, at komme til en Forandring med Hensyn til Poster i Hærløven. At der skulde være nogen særlig Fare ved, at der hvert Aar, om det saa skulde være, kunde foretages Forandringer med Hensyn til Hærens Ordning, kan jeg aldeles ikke erkende, og jeg vil sige, at vi dog have et andet Land her i Europa, hvor det netop er Tilfældet, at den hele Ordning af Hæren er afhængig af, at der bliver givet Lov derom hvert Aar. Det er England, og naar dette saaledes er Tilfældet i det mest konstitutionelle af alle Lande, dette Forbillede for andre Lande, skulde det da være saa farligt her? Jeg tror, at, naar det har kunnet gaa i England gennem Aarhundreder eller i det Mindste i meget lange Tider, saa er der heller ingen særlig Grund til at frygte for det hos os. Men som sagt, dette var efter en meget rigtig Laksit stillet op af det ærede militære Medlem, fordi han da saameget lettere vilde kunne nedslaa mit Forslag. Han gif videre end jeg og stillede Noget op, som jeg ikke havde sagt, og saa kunde han naturligvis saameget bedre faae det bekæmpet. Men hold Dem til det, jeg sagde, at vi kunne trænge til at have en lettere Maade, hvorpaa vi kunne faae Hærløven forandret, end den, der nu finder Sted, saa tror jeg, at jeg skal faae de Fleste i dette Thing til at være enige med mig. Til det samme ærede Medlem skal jeg bemærke, at han har overhørt mine Udtalelser, idet han nemlig troede, at det var Tilveiebringelsen af den Bepærelse, jeg tilføjede, som jeg havde kaldt en Belfærdsdag. Dette er en Feiltagelse; det var vor politiske Stilling, jeg kaldte saaledes, og navnlig Aneerkjendelsen af vor Neutralitet. Det var dette, jeg sagde, var en Belfærdsdag for vort Land. — Jeg skal endnu kun tilføie en Bemærkning; det er angaaende Munderingsøesenet. Derksom man gaar ind paa mit Forslag, bliver der tilbage en Beholdning af Munderingsfager og Klæde til 2,361,300 Rd. Jeg kan dog virkelig ikke antage, at det skulde være saa overhaands farligt at indskrænke sig til denne Beholdning for det ene Aar; Krigen staar jo ikke for Døren, mine Herrer! Det vide vi jo af Ministeriets Udtalelser; vi have jo dets værdifulde Oplysning om, at der er Udsigt til en lang Fredsperiode i Europa. Skulde man altsaa i Tidens Løb komme